

ĐORĐE
MILOSAVLJEVIĆ

JAGODIĆI

KNJIGA II

Kaštel u radnici

■ Laguna ■

Copyright © 2012, Đorđe Milosavljević
Copyright © ovog izdanja 2012, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Kaštel u račnici

Inspirisana stvarnim likovima i događajima, ova je priča, kao i njeni protagonisti, u potpunosti izmišljena. Ili, kako su to već objavili tamburaši: „...hajd' da pevamo šta istina nije!“

I

Sve je posle krika izgledalo tiho i mirno – i selo i veće činili su se paoru Ignjatu tiši i mirniji nego ikada pre. Trenutak je stajao nepomično, kao da čeka da se krik ponovi, a kako se to nije desilo, on koraknu bliže kući svoga suseda. Radoznalost je potom pobedila strah, on odgurnu vrata i zakorači unutra. Kratko je zurio u mrak, a zatim polako i gotovo svečano, kao što se prilazi čudima i nesvakidašnjim pojavama, prišao telu u uglu stračare. Sa strahopoštovanjem kleče i osvetli ga koliko je to škiljava lampa dozvoljavala.

Iako toga nije bio svestan, prizor mu je zatezao kožu na licu i mesio ga u izraz neverice i zgražavanja. Video je u svom životu mnogo krvi, mnogo svinjokolja, video je toliko puta bricu i nož na delu, ali iza ovakvog kasa-pljenja stajale su sile i motivi koje paorovo iskustvo nije moglo da pojmi. Neko vreme je bez treptaja gledao u krvavi torzo leša u iscepanim dronjcima košulje. Onda se prenu, jer se u takav prizor nije moglo dugo gledati,

prekrsti se jedanput, onda još nekoliko puta i konačno dođe do glasa.

– Bože sačuvaj i sakloni... Pišu po čoveku kô po teferu...

Paor Ignjat se pribra. Nešto na zemlji privuče mu pažnju – u slabom svetlu nazre mrlje i kapi krvi koje su od beživotnog Loćike vodile do razbijenog prozora. Iz dvorišta ispred stračare dopre glas Ignjatove žene.

– Ignjate!

Ignjat se trže i pogleda prema vratima. Njegova žena Vinka stajala je na nekoliko koraka od otvorenih vrata i nervozno noktima bockala jagodice prstiju. Izvijala je vrat ka vratima i u slaboj svetlosti lampe tražila muževljevo lice.

– Ignjate, izadi, kô Boga te molim!

Više nije bila sama. Privučeni bukom, iz susednih kuća su Loćikinom dvorištu prilazili drugi paori i svetlom mnogobrojnih lampi pokušavali da rasteraju mrak i strah. Sitni i žilavi Ignjatov komšija stade pored Vinke.

– Šta je to kod Loćike, Vinka?

Vinka zbunjeno odmahnu glavom i, okuražena društvom, ponovo viknu ka Loćikinoj stračari:

– Ignjate, molim te!

Unutra, Ignjat se pridiže i sa lampom u ruci krenu prema vratima. Tad se kroz razbijeni prozor začuše koraci u gustišu koji se širio iza Loćikine stračare. Odmah potom začu se i zvuk stakla koje je pucalo pod težinom nečijeg stopala. Uplašeni Ignjat se okrenu i pogleda prema prozoru stračare. Potom se pribra i jurnu ka vratima.

U dvorištu ga dočekaše nestrpljiva i uplašena lica. On izlete, mašući rukom i lampom ka gustišu iza kuće.

– Drž'te ga, ljudi! – dreknu.

Komšije su, krmeljivi i zbunjeni, buljili u uezverenog Ignjata. Onaj njegov sitni komšija priđe.

– Šta pričaš, Ignjate?

Ignjat se ponovo prodra i još snažnije zamaha prema žbunju iza Loćikine stračare.

– Šta čekate!?! Drž'te ga! Tu je, iza kuće!

Ignjat je bio jednostavan čovek, nenavikao da druge ubeđuje ili im bilo šta objašnjava. Ne čekajući više na odziv gomile, on sa lampom u ruci sam potrča da obiđe stračaru i dođe do mesta odakle je maločas začuo korake.

– Drž'te ga, ljudi! Ne dajte mu pobeći! – okuraži povicima i sebe i druge.

Ostali paori se konačno pribraše. Shvatili su šta se od njih traži, gotovo istovremeno u njima ožive i nagon čopora u lovu. Po neizgovorenom dogovoru jedni jurnuše za Ignjatom, drugi potrčase da obiđu stračaru sa druge strane i tako okruže plen. Tek što obe grupe zađoše iza Loćikine kuće – u mraku koji se širio ispred njih ocrta se senka u trku niz sokak. Svetlost fenjera i buka hajkačkih glasova požuriše za njom.

– Ovamo! Tamo je!

Sada već sviknute na večernji mrak, oči jasno izdvojiše senku u bekstvu. Zastala je, jer se pred njom isprečila taraba. Pokuša da je preskoči, zakači je stopalom, posrnu i stropošta se na zemlju, zajedno sa natrulim plotom. Hajka je stizala, ali senka se nije predavala puzeći preko razvaljenog pletera ka spasu dubljeg mraka. Glasovi su bili brži.

– Drž' ga!

Ljudi stigoše, priskočiše do senke i uhvatiše je za noge. Ona se otimala koliko je mogla – brojni gonitelji je lako savladaše i izvukoše na sredinu sokaka.

– Udri stoku! – neko viknu u ime svih.

Ne znajući koga i zašto gone, paori svejedno spremno krenuše da štiraju i mlate begunca. Senka se uvijala pod

njihovim stopalima i pesnicama, pokušavajući da rukama zaštiti ruke i glavu.

– Dosta!

Paori zastadoše, podignute pesnice ostadoše u vazduhu. Bio je to Ignjat, koji je žurio prema njima, praćen uplašenom Vinkom.

– Dosta, ljudi! – zasopta Ignjat kroz isprekidan dah.

– Ubićete ga!

On priđe i podiže lampu, njegova žena se zaustavi nekoliko koraka dalje od gomile. Nešto bačeno na zemlju privuče joj i zadrža pogled.

Izgleda da Ignjat ipak nije bio potpuno lišen dara za objašnjavanje i ubeđivanje. Hteo–ne hteo, paor Ignjat se te noći zakratko pretvorio u vođu. Podiže ruku otvorenog dlana da gomilu umiri, onda pokaza na telo koje je ležalo na zemlji.

– De, podignite ga.

Dvojica najbližih paora priđoše i podigoše begunca na noge. Ignjat priđe i lampom mu osvetli lice.

– Vidi, vidi... – Ignjat zacockta jezikom. – Neko koga dobro znamo.

Begunac je nesvesno koristio svoje pravo da ćuti. Paori su ga gledali s mržnjom, dok su im se pesnice same od sebe opet stezale. Prepuštena sama sebi, gomila uvek ima jedno drugo pravo – pravo da bude jača.

– Pa jasno, ko bi drugi bio!...

Prenu ih glas Ignjatove žene.

– Ovo je nosio na glavi...

Ljudi se okrenuše ka njoj. U ruci je držala vreću od belog platna na kojoj su zjapila dva proreza za oči.

– ...da ga ne prepoznamo! – zaključi.

– Dolijô, krvnik... – ponovo se oglasi Ignjatov komšija. – Ubio Makoša, ubio Loćiku, ko zna koga bi još da ga nismo stigli...

Uzburkana gomila preteći se zgusnu oko zarobljenika. Jedan paor, poznat kao retko miran i pitom čovek, režeći mu se unese u lice.

– Govori, štrangu govjnivi! Posle Makoša i Loćike, ko bi bio sledeći?

Zarobljenik ćutke izbegnu njegov zažaren pogled. Paor mu pesnicom zamaha pred licem.

– Kad ti kosti malo razmestimo, pričaćeš!

– Ma šta ima on da priča! – začu se iz gomile novi glas, koji prizva ostale.

– O dud sa njim!

– Nek se ispiša iz visa, pa ode kod roगतog!

– Dosta! – prekide ih Ignjat. – Svi!

Okupljeni se polako primiriše. Ignjatov glas nije vredeo ništa više nego glas bilo kog od njih, ali svi su nesvesno osećali i znali da bi njemu nekada, po starim plemenskim običajima, pripao najveći i najbolji komad – on je prvi ugledao plen i bio najzaslužniji za ovaj srećni ulov, i to su svi svesno ili nesvesno priznavali. Na begunčevu sreću, Ignjatu lovački nagon nije oduzeo ljudski razum.

– Mi smo ga uhvatili i od nas toliko. Jeste zaslužio uže, al' nek se time bave oni što za to novce primaju...

Senka vlasti, iako tek uzgred spomenuta, nadvi se nad gomilom i podseti ih ko su i šta su. Paori odobravajuće zažagoriše. Red je opet bio uspostavljen, gomila primirena. Ignjat pokaza lampom prema svojoj kući.

– Zakatančite ga u moju štalu, odatle nema kud. Pa da pošaljemo po pandure...

Paori spremno zgrabiše zarobljenika i povukoše ga ka štali. Jedan od njih, iz koga je još govorila ona gomila, iskoristi priliku da ga mune u leđa i pride šutne u zadnjicu.

– Šta čekaš, pezevengu! U štalu!

Paori sa zarobljenikom između sebe krenuše u pravcu Ignjatovog dvorišta.

Na kraju sokaka dočeka ih Luda Zora. Gledajući prizor pred sobom, prvo se zakikota, onda glasno zapeva.

– Ajd' da pevamo šta istina nije, ajd' da pevamo šta istina nije!... Guska vode iz rešeta pije, guska vode iz rešeta pije!...

Ne obraćajući pažnju na nju, kao što nikad i nisu, paori nastaviše ka štali. U hodu, Ignjat se obrati najmlađem među njima, nastavljajući svoju ulogu privremenog seoskog vođe.

– Ti otidi do kaštela...

Iako je niko nije slušao, Luda Zora nastavi da peva. Njena pesma i nije bila od ovog sveta – mada ga se ticala i njemu obraćala.

– Krmača se na slamu popela, krmača se na slamu pope-la!... A prasići slamu čeprkaju, a prasići slamu čeprkaju!...

– Jagodići treba da vide ko im ovuda vršlja i ljude kô perad kolje – zaključí Ignjat.

Glas Lude Zore nastavi pesmu, kao da mu odgovara.

– A gušćíci krmaču sisaju, a gušćíci krmaču sisaju!...

Pesma Lude Zore i glasovi paora, zarobljenik i njegovi gonići zajedno nastaviše kroz tamu koja kao da se zgušnjavala sa svakim njihovim sledećim korakom.

II

Večernji mrak u gradu nije izgledao kao onaj u selu – na železničkoj stanici kvarile su ga svetlost uličnih svetiljki i žamor ljudskih glasova. Kompozicija je na peronu ispuštala paru, kao da je nestrpljiva da krene i završi predug radni dan. Putnici su se praštali od onih koji ostaju, oni koji ostaju od putnika – i svi su pomalo zavideli jedni drugima.

Na peron tad stupiše Aleksandra i Branko. Ona je hodala dva koraka ispred, kao da daje do znanja da je ona ta koja putuje. Onda zastade i okrenu se ka pratiocu.

– Kako da ti zahvalim, Branko?

– Na čemu?

– Ne pamtim da sam lepše provela dan.

Branko se ćutke ali široko osmehnu. Aleksandra pogleda voz, pa opet njega.

– Istina, nisam stigla da završim ono zbog čega sam došla.

– Žao ti je zbog toga?

– Ne, nije. Ipak je lepše šetati gradom nego grobljem.

Aleksandra se osmehnu i još jednom, već pomalo nervozno, osvrte ka vozu u koji su se ukrcavali poslednji putnici.

– A ovako imam i razlog da opet navratim do Bečkereka...

Sve je teklo mirno, tonom i tokom uobičajenim za rastanak na stanici – dok Branko ne okrenu svet naglavačke jednim jednostavnim pitanjem.

– Zašto uopšte ideš, Aleksandra?

Aleksandra se trže i pogleda ga iznenađeno, kao da nije dobro čula.

– Molim?

Branko joj priđe toliko blizu da im se lica skoro dodirnuše. Zapita tiho i odlučno.

– Zašto se vraćaš u Pančevo? Zašto ne ostaneš u Bečkereku?

Aleksandra se nasmeja, i postićeno i polaskano. A ženski osmesi su čudo, zbog njih se već vekovima vode ratovi i pišu rasprave.

– Pobogu, Branko...

– Mislim da sam već dokazao ovdašnje gostoprimstvo.

– To jesi, naravno. Ali ionako sam ostala predugo...

– Pa? Zar se plašiš mraka?

Aleksandra je neodlučno ućutala, Branko ju je pogledom i ispitivao i izazivao.

– Meni izgledaš kô velika devojka...

A devojka se očigledno kolebala. Pogledala je ka vozu, kao ka nekome ko ima više iskustva u sličnim situacijama. Ravnodušni otpravnik je dunuo u pištaljku i potom se prodrao.

– Poslednji voz za Pančevo kreće sa perona jedan!

Ona se neodlučno odmače od Branka i krenu prema vozu.

– Moram da idem, Branko...

Branko uhvati Aleksandru za ruku i privuče je u zaklon koji je pravio zid stanice prekriven plakatima.

– Pitala si se kako da mi zahvališ, Aleksandra.

Aleksandra ga pogleda zbunjeno. Kraj voza, otpravnik još jednom dunu u pištaljku.

– Evo, jedan poljubac, i kvit smo.

– Pobogu, Branko, sad stvarno moram...

Aleksandra pokušava da se odvoji od Branka i krene prema vozu. On je jednostavno privuče u zagrljaj i poljubi. Aleksandra još jednom pokušava da ga odgurne, sad već mlako, pa prihvati poljubac. Voz još jednom ispusti paru i bučno klopavajući točkovima pođe iz stanice. Aleksandra se polako odmače od Branka i pogleda u kompoziciju koja je nestajala u mraku.

– Branko... Ovo je bio poslednji voz za Pančevo.

Branko se nasmeja, privuče je sebi i još jednom poljubi.

– Da nije, držao bih te ovako dok ne ode i poslednji.

III

Noćni mrak još nije sasvim osvojio pregrada Bečkereka, kad u unutrašnje dvorište, sa svih strana utvrđeno golim zidovima zgrada, zakorači sumnjiva prilika. Zna se da tama, a posebno ona gradska, skriva razne vrste protuva, švindlera i kontrabanda. U ovome, dakle, ne bi bilo ničeg neobičnog da prilika koja se šunjala nije bila, glavom i podbratkom – žandarm Masniković. Malo se saplitao unaokolo, potom zurio u zatamnjene prozore, kratko razmišljao i, ne našavši bolje rešenje, odluči da se prodere.

– Poručniče! Poručniče Vasiću!

Neko vreme ništa se nije dešavalo, onda se osvetli prozor na drugom spratu. Otvori ga lično prozvani poručnik. Bunovan i samo u potkošulji, on proviri napolje. Zatim muklo zarezha.

– Masnikoviću! Znaš li ti kol'ko je sati?

– Oprostite, poručniče...

– I šta ćeš ovde? Zar nisi dežuran?

– Jesam, poručniče, zato sam i došao. Sad su nam javili iz Sečnja...

Vasić se još nije bio razbudio toliko da bi bio strpljiv.

– Šta su javili?

– Izgleda da je još jedan...

Masniković ovde zastade tražeći pravu reč.

Ali nije dežurala samo vlast. Čak i da je Masniković bio mnogo tiši i konspirativniji, njegov razgovor sa poručnikom ne bi izmakao pažnji ljubopitljivog i takođe dežurnog građanstva. Uostalom, vlast je navikla da se dere na ljude i kad su prisutni i kad nisu, i nije umela da šapuće ni kad treba.

Dva prozora oživeše. Na jednom se pojavi starica sparušenog lica ali sveže i zdrave radoznalosti, sa svećom u ruci. Na drugom se pojavi dete, koje je gledalo iz mraka sobe, bez sveće. Oboje su čekali da čuju šta će Masniković reći.

Poručnik Vasić mu pomože:

– Ma šta još jedan?

Umesto da bilo šta kaže, Masniković tad pesnicom sa ispruženim palcem pređe preko vrata.

– Pa, znate... Krk!

Poručnik Vasić je ćutke zurio u njega pitajući se da li je dobro video; onda glasno uzdahnu.

– Au, majku mu... Onaj ljudi inspektor tek ima da nam zasedne na grbaču...

Baba i dete nisu reagovali. Razgovor je bio šifrovan i nerazumljiv.

Masniković nastavi.

– Al' to nije sve, poručniče Vasiću...

– Šta, bre, nije sve?

– Paori ga uhvatili...

Detetu je ovaj jalovi razgovor već dosadio, a babu počinjao da ljuti.

– Koga su uhvatili? – zašišta Vasić.

– Pa tog, što je... krk!

Masniković još jednom pređe pesnicom sa ispruženim palcem preko svog grla. Starica sa svećom i dečak u mračnoj sobi zaklimaše glavama kao da mu daju do znanja da su i oni shvatili. Poručnik Vasić mu kažiprstom pokaza da ostane gde jeste i sa novim uzdahom krenu nazad u sobu.

– Sačekaj tu! Odmah silazim!

IV

Još neko se muvao Bečkerekom u ovom poznom satu, i to neko kome je diskrecija bila mnogo potrebnija nego poručniku Vasiću i žandarmu Masnikoviću. Po prirodi stvari, njih dvojica su bili oni koji određuju ko i koliko može da svoje postupke učini tajnovitim – dok su Aleksandra i Branko, ruku pod ruku ćutke napredujući prema hotelu *Kasina*, u potpunosti bili izloženi ćudima slučaja. Taj slučaj namesti na njihov put gospođu Stoil. Stajala je kraj stuba sa uličnim osvetljenjem – tamo gde se ništa nije moglo sakriti, a sve se najbolje moglo videti – i čekala da neko drugi poželi da zadovolji svoje potrebe. Na povocu je držala pudlu koja se olakšavala. Branko ih je na vreme primetio i zastao, ali je i gospođa Stoil na vreme primetila njega. Nazad se nije moglo.

Gospođa Stoil pozdravi Branka, dok je širom otvorenih očiju odmeravala Aleksandru. Samo se usta iskriviše prema Branku da ga pozdrave.

– Branko? To ste vi?

Branko je, dok su mu se misli saplitala jedna o drugu, izgovorio rečenicu koja nije odražavala nijednu od njih.

– Dobro več, gospođo Stoil...

Shvativši da nema načina da je izbegnu, Branko brzo povuče Aleksandru dalje niz ulicu, da bar šteta bude manja i neprijatnost kraće potraje. Ali gospođa Stoil je već bila zadovoljna učinkom večernje šetnje, kao uostalom i njena pudla.

– Morala sam da izađem zbog Ubija – veselo dobaci za njima. – Ni manjeg psa, ni več bešikice. Kako ste vi, Branko? Unterhaltujete, je l' te?

Branko žurno mahnu preko ramena, ne ostavljajući mesta za dalji razgovor.

– Prijatno, gospođo Stoil...

Dok su se Branko i Aleksandra udaljavali, gospođa Stoil se, gledajući za njima, razdragano obrati svojoj pudlici.

– Vidiš, Ubi? Taj Branko Jagodić nije stidljivko kô ti. Ajde, piški već jednom, piški!

Poljuljanog samopouzdanja, ali ne i želje, Aleksandra i Branko stigoše pred hotel *Kasina*. Još uvek pod uticajem predašnjeg susreta, devojka zastade.

– Branko, stani, molim te...

Ona se brzo povuče iza ugla zgrade, Branko pođe za njom. Unese mu se u lice kao da se boji da će ih neko čuti i obrati mu se šapatom, nervozno mašući glavom.

– U hotelu će čuti naša imena, Branko. Saznaće ko smo...

Branko nehajno slegnu ramenima.

– Pa šta i ako hoće?

– Plašim se, Branko...

– Čega, Aleksandra?

Aleksandra se sa snebivanjem osmehnu i progovori mirnije, kao da se izvinjava.

– Ja bih ovo želela kô i ti, ali...

Ona naglo učuta. Branko joj priđe korak bliže.

– „Ali“ šta? Reci?...

– Šta će ljudi reći? – nastavi jedva čujno Aleksandra.

Ne samo u Bečkereku tih godina – ono što je ženama moglo ići na štetu, muškarcima je išlo na korist, pa je razgovor tako i tekao.

– Šta nas briga šta će ljudi reći?

– Ne govori tako, Branko. Kovačeviće u Bečkereku dobro poznaju. A ti si Jagodić, sin jednog grofa...

Branko se nasmeja nadmoćno i tužno u isto vreme, pogleda Aleksandru sa simpatijom i sažaljenjem.

– Pa šta i ako jesam? Nikog to više ne zanima, osim nas same. To je samo prošlost, Aleksandra. Ništa više...

Branko joj pruži ruku. Gest je bio praćen izrazom koji je govorio mnogo više od nekoliko maločas prošaptanih reči – i Aleksandra prihvati ruku. On je povuče polako za sobom. Izadoše iz uličnog mraka, zakoračiše na svetlo i krenuše u pravcu hotela. Ali slučaj je odlučio da demantuje Branka – sad se on iznenada vrati u senku, povukavši Aleksandru za sobom.

– Čekaj!

Iz hotela su upravo izlazili poručnik Vasić, žandar Masniković i inspektor Kunc, koji je u hodu navlačio mantil.

– Sigurni ste? – reče on Vasiću.

– Siguran, inspektore. Reci, Masnikoviću.

– Jeste, gospodine inspektore. Tako su javili iz Sečnja. Uхватili su ga...

Kunc je konačno navukao mantil i već počeo da pretražuje džepove u potrazi za cigarama.

– Samo da probudim onog mamlaza od vozača i krećemo...

Njih trojica se izgubiše niz ulicu. Branko se u sebi pitao koga bi još mogao da sretne na putu do sobe. Aleksandra je bila praktičnija – bilo joj je previše i ovih do sad.

– Ko je to bio?

– Samo neko koga poznajem...

Aleksandra uzdahnu.

– Vidiš, Branko... Kažeš da ne mariš ali i sam brineš.

Branko oćuta jer se nije imalo šta reći; Aleksandra nastavi jer ona je i te kako imala šta da kaže.

– Znaš dobro šta bi svi rekli, šta bi pomislili? Gospodska deca, Kovačevići, Jagodići... Porodice nekad vladale, a sad propale, sinovi i ćerke im po hotelima noći provode...

Branko nervozno raširi ruke.

– Nije me briga, Aleksandra, šta bi o meni rekli. Ionako su već pričali svašta. Ali neću da iko ispira usta tobom...

– Vidiš, dobri moj Branko...

Aleksandrina ruka nežno pomilova njegov obraz. Ona polako nastavi.

– Ne možemo da pobegnemo od onog što jesmo. Porodice nam jesu izgubile privilegije... ali mi nismo samo naša prezimena.

Mladić se osmehnu za sebe i pokaza Aleksandri ka ulazu u hotel.

– Znaš šta, Aleksandra? Ako već ne možemo da se oslobodimo svojih prezimena... hajde da ih večeras makar zaobiđemo.

U nekoliko kratkih i brzo izgovorenih reči, Branko joj objasni šta je zamislio, a ona se odmah složi. Aleksandra potom pođe ka hotelu, Branko ostade skriven u senci uličnog ugla.

Recepcionar ju je odmah primetio – nije izgledala kao one koje ovde u ovo doba dolaze sa uobičajenim profesionalnim osmehom i neuobičajenim, iako starim zanimanjem.

– Dobro večer, gospođice. Izvolite...

– Jednu sobu, molim vas.

– Naravno, odmah.

Na pultu se pred njom raširi knjiga gostiju. Aleksandra zatrepta preko nje.

– Propustila sam poslednji voz, znate...

– Da, događa se. Što vas više zakasni na stanicu, mi bolje poslujemo...

Recepcionar okrenu knjigu gostiju prema Aleksandri i prinese joj pero sa mastionicom.

– Izvolite. Knjiga gostiju...

Aleksandra uzvratila podjednako lažnim osmehom.

– Hvala...

Uze metalno pero, napravi elegantan pokret kao da će njegov vrh umočiti u otvorenu mastionicu, a onda je prevrnu. Tečnost se razli po knjizi i pultu recepcije. Aleksandra nevinno raširi oči i pokri usta slobodnom rukom.

– Oprostite, tako sam nespreatna...

Recepcionar pogleda u mrlju, pa u nju, pa opet u mrlju. S mukom odluči da zadrži mirnoću, brzo spusti na pult ključ sobe i gurnu ga prema njoj.

– Ne brinite, ja ću to pokupiti...

– Oprostite, molim vas...

Recepcionar iz pulta izvadi krpu i gubeći strpljenje mahnu Aleksandri da uzme ključ i odmakne se.

– Biće sve u redu, samo se pomerite i pustite me da radim...

– Oprostite... – reče Aleksandra još jednom, uze ključ i uzmaknu od pulta.

Recepcionar nije znao šta da briše a šta da ostavi. Mrlja je bila velika, i kao da se u međuvremenu samo širila. Aleksandra pogleda ka vratima. Branko shvati da je trenutak i oprezno zakorači u hotel. Za svaki slučaj, Aleksandra se namesti između njega i recepcionara. Branko iskoristi trenutak, brzo prođe kroz predvorje hotela i uđe u hodnik. Aleksandra još jednom pogleda ka recepciji i zauzetom službeniku. Činilo se da ništa nije primetio i ona pođe niz hodnik.

Sakriven iza zavese na vratima hodnika čekao je Branko. Samo što je kročila u hodnik začu tihi glas iza sebe.

– Soba?

– Dvadeset šest...

– Samo idi, stižem za tobom... – kratko joj dobaci Branko.

Aleksandra brzo nastavi hodnikom. Branko sačeka trenutak, onda i on, ništa sporije pođe za njom. Ali taj dan je izgleda baš bio raspoložen za šale posebne vrste.

Branku se pred nosom otvoriše vrata sobe do koje je upravo stigao, i iz njih na hodnik ispade Mihalj Šijački. Branko je imao samo toliko vremena da se veštinom balešana okrene na peti i stušti nazad do zavese. Ne primetivši ga, Mihalj Šijački prođe hodnikom, gurnu vrata i nestade u predvorju hotela. Branko je izračunao da u sledećih pet

metara može da sretne još samo boga, a kako je to bilo malo verovatno, ponovo hrabro pođe prema vratima „njihove“ sobe. Ipak zakuca najtiše što je mogao. Aleksandra hitro otvori vrata i Branko kliznu u sigurnost.

Unutra, naslonjen zadnjicom i dlanovima na vrata kao da ih drži, nije mogao a da se posle silnog olakšanja, sa zadovoljnim osmehom na licu, ne pohvali:

– Zamisli, umalo da naletim na Mihalja Šijačkog.

– Koga?

– Mihalja Šijačkog, našeg prijatelja iz Novog Sada. Ne znam šta će on ovde...

Aleksandra odsutno klimnu glavom. Izgledalo je da joj misli lutaju. Ona odluta za njima i stiže do prozora hotelske sobe. Branko je očekivao drugačiji doček i gledao je iznenađeno u njena leđa.

– Šta je s tobom?

Aleksandra se obrati prozoru ili svom liku u njemu.

– Pitam se... znam li ja zašto sam ovde?

Branko joj priđe. Uhvati je za ramena, polako je okrenu ka sebi i poljubi.

– Je l' te ovo podsetilo?

– Jeste... – odgovorila mu je žmureći.

Potom mu uzvрати poljubac. Preostalo je samo da je povede prema krevetu, i on je to spremno i učinio.